

Tessa: ‘Wij staan op het podium en zij kunnen niets zeggen. Dus wat wij ook zeggen, de volwassenen kunnen er niets aan doen want we hebben het toch gezegd. Ik heb het gevoel dat we daardoor een vrijruimte hebben.’

Tim Etchells: ‘Waar ik vaak met de performers over heb gesproken, is dat ze het-geen ze zeggen het probleem moeten laten zijn van het publiek. Dat betekent dat ze als performers direct kijken en contact maken met het publiek. En dat ze hun ogen niet wegnemen van het publiek nadat ze uitgesproken zijn, maar dat ze wachten op een reactie. Ze moeten er gewoon zijn en letterlijk staan bij wat ze zeggen. Ze mogen niet beschaamd lijken of zich verbergen. Dat is lichtjes confronterend, maar op andere manieren is het ook tamelijk “neutraal”. Het is een manier om de statements te laten hangen, om ze in de ruimte te brengen en te kijken wat er gebeurt.’

Tessa: ‘Ik denk dat de volwassenen zich hierin zullen herkennen. Er zijn al mensen komen kijken die begonnen te lachen bij zinnen zoals “jullie zeggen dat vreemdelingen stinken”. Eigenlijk is dat omdat ze niet op hun gemak zijn. Ik denk dat ze een andere kijk op ons zullen hebben als ze naar de voorstelling komen kijken. Dat ze anders over ons gaan beginnen denken, over hoe het er bij ons in ons hoofd aan toe gaat en hoe wij erover denken.’

Michiel: ‘Ik denk wel dat het grappig kan zijn op sommige vlakken als je het zelf niet zegt als volwassene. Maar als er dingen zijn die ze zelf wel zeggen, dan denken ze “Oei, ik doe dat ook”. Het hangt af van wat je zelf als volwassene zegt en wat niet. Bij sommige stukken tekst is het zo dat we een lesje leren aan de volwassenen. Maar bij andere stukken is het ook een soort bedankje voor wat ze doen. En er zijn ook twijfelgevallen: moeten we het kind zelfstandiger laten worden of niet?’

Tim Etchells: ‘In een bepaald deel van de tekst herhalen de kinderen onplezierige of misleidende, sociale en politieke opinies, waarvan ze sommige wel al gehoord hebben van volwassenen, of ergens opgevangen hebben. Het gaat tevens over het belasten van kinderen met nutteloze feiten over de wereld, en de manieren waarop we kinderen aanmoedigen om angstbarrières te vormen rond bepaalde dingen of activiteiten.’

Jullie leren ons

Dat mensen niet altijd menen wat ze zeggen.

Dat jongens sterker zijn dan meisjes.

Dat arme mensen vuil zijn.

Dat blanke mensen bekakt zijn.

Dat zwarte mensen stom zijn.

Dat vreemdelingen stinken.

Dat jonge gasten niet te vertrouwen zijn.

Dat sommige mensen voor altijd opgesloten zouden moeten worden en de sleutels weggegooid.

Dat de dood nog te goed is voor sommige mensen.

Tim Etchells: ‘Het is een gedeelte van de performance waar we een doorgaans onproblematische en alledaagse ervaring van de jeugd verlaten en verschuiven naar iets specifiek en heel problematisch. Wanneer we dit stuk tekst voor de eerste keer lezen – deze lijst van eerder koudbloedige en negatieve statements – dan was dat geen nieuws voor hen. Ze hadden dit soort dingen allemaal al gehoord. Het benadrukt de idee dat jonge mensen constant luisteren, kijken en opvangen wat er rondom hen gebeurt en gezegd wordt – dat alles wat er met hen gebeurt, elke

te hebben voor de wijsheid van de hem omringende, oudere mensen. Ontzag dat hij pas (veel) later kreeg. De voorstelling is als een ode aan een kostbaar verleden waarvan de kostbaarheid pas jaren later wordt ingeschat. Uit deze creaties sprekt een kindbeeld als een haast mijmerende, MELANCOU(L)ISCHE referentie aan een verleden. Een referentie die tevens een belang voor het heden in zich draagt: een besef dat het verleden de fascinaties van en voor het heden kan prikkelen.

WORTEL VAN GLAS (2002 – 2003, HETPALEIS)

Ook met *Wortel van Glas* dat – in tegenstelling tot *Übung* – wel een jeugdtheatervoorstelling is, slaat De Pauw schreef en registreerde. Stefan Perceval speelde en glaskunstenaar Maria Roosen leverde het decor af. De Pauw laat het jongste Wortel van Glas vertellen over zijn Nonkel Biet, en verplaatst zich zo naar zijn kindertijd. De Pauw werkte voor deze creatie vanuit het ontzag dat hij als jonge knaap eigenlijk diende